

Araftaki Sözlere

– GürhanGürses · 29 Mayıs 2018

Sırtında heybesiyle, ayağında çarığı, başında serpuşuyla çok heybetli duruyordu münzevi. Kalbine bir kıymık batmış gibi sancıyordu, gözleri şaşılacak denli iri ve karaydı. Doğuştan hak eliyle gözlerine sürme çekilmiş gibiydi.

Bir hayal gibi duruyordu.

Vardı ama yoktu gibi.

Gözünün karalığı ömrünün karanlığına delalet ediyordu.

Üstünün başının hırpaniliği onun aşk ehli olduğunun kanıtıydı.

Bu dünyadan vazgeçmiş gibi duruyordu.

Aklı başka dünyaların çiçeklerindeydi sanki.

Gözleri uzak diyarların ufuklarına bakar gibiydi.

Garip bir çekiciliği vardı.

Güvercinin boynundaki halka onun boynuna geçirilmiş gibi duruyor ve bunu aşkın kemendi olarak kabul ediyordu. Sahiden de dikkatli baktığınızda onun gerdanında bir halka izi varmış gibi görünüyordu.

Onun gerdanındaki ize dikkatlice baktığımı görünce bana şunu söyledi:

- Bu! dedi gerdanındaki halka izini göstererek ' Sevgilinin nişanıdır boynuma geçirdiğim.'

Benimle konuştuğunu görünce bu muhabbete girmeyi istedim ve şöyle yanıtladım onu:

- Çay içelim mi? Vaktiniz varsa tabi ki.

Bundan hoşnut olduğumu hissettim ki yanılmadığımı onun 'evet' deyişiyile anladım.

Yakındaki bir çay ocağına gidip oturduk.

Çok derin susuyordu.

Ve siz dipsiz bir kuyuya düştüğünüzü hayal ediyordunuz onun bu suskunluğunu dinlerken. Ayağınız bir türlü zemine değmiyordu. Hele bir de gözlerinin karalığına dalıp gittiyseniz Allah yardımcınız olsun! Bir mıknaş gibi çekiverirdi sizi kendisine. Oltaya takılan balık gibi onun ellerinde olurdu ipiniz.

- Gözlerindeki kim? dedi bana.

- Anlayamadım. dedim.

- Gözlerinde ikamet eden ve başkasını görmeyi engelleyen kim? dedi sert bir şekilde. İçimi okuyordu, yok yok canımı okuyordu adeta.

Ne diyeceğimi bilemedim. Çaycı geldi o an Allah'tan.

- Bir şey ister misiniz? diye sordu.

- Bize demlik çay getir. dedim.

- Eyvallah! dedi çaycı ve gitti.

Sorduğu sorunun cevabını beklediğini biliyordum.

- Buranın çayı güzeldir. Suyu Karaçalı suyudur ve çayı kaçaktır.

Topu çeviriyordum kendi sahamda. Lafı eveleyip geveliyordum. Sahi bu münzevi gerçek miydi

yoksa benim mi tahayyülümde vardı.

- Neden terk etti? seni dedi birden.

Betim benzim attı, sesim soluğum külliye kesildi. Hiç böyle olmamıştım. Bir insana 'Sen kansersin!' diyen doktor acımasızlığında ve soğukluğundaydı.

El insaf! demek istedim ama öyle bir sihir altındaydım ki dilim bile dönmüyordu ağzımın içinde. Kelimeleri hatırlamıyor hatırladıklarımı bile mantıklı bir sıraya koyamıyordum. Nüzul gibi bu münzevi. Dağdan kopan çığdı.

- Şey! dedim. 'Kimse yok ki baktığım. Siz yanlış gördünüz ya da yanlış anladınız.'

- Karşında alelade biri yok ey biçare! diye haykırmam mı yüzüme. ' Masmavi bir göğe baktığında, baktığın yer simsiyah bulutlarla dolar. Dupduru bir suya diktiğinde gözlerini o su anında bulanıklaştır ve içilmez olur. Bir çiçeğe yöneldiğinde o çiçek kurur, bir kuşa seslendiğinde o kuşun kalbi durur. Sen kime ne anlatıyorsun?'

Tüylerim diken diken olmuştu. Bu sahnenin gerçek mi rüya mı olduğunu anlamak için kendimi çimdikiyordum ve çimdiği hissediyordum. Aklımı zayıf edecektim, kalbim duracaktı. Çaycının getirdiği kaçak çayın dibe çökmüş ve dem tutmuş hali mis gibi kokusuyla birleşince kendime birazcık güvenimin geldiğini gördüm.

- Nasıl içersin çayı? dedim.

-Sadece dem koy! dedi.

İnce bellilere doldurdum çayı. Şekerliği uzattım münzeviye.

- Şekersiz içiyorum. dedi.

Ben iki şeker attım ve karıştırdım çayı. Kaşığın bardağa değdiği andaki ses sarmıştı bizi. Şekerin iyice eridiğini görünce bıraktım çayı karıştırmayı.

- Kimsiniz? dedim bütün cesaretimi toplayarak. Hani meselde olduğu gibi sarhoş olan bir farenin 'Bana kediyi getirin.' demesi gibi sahte bir cesaretti bendeki.

Sorumu duymazlıktan gelmiş ve beklediği cevabın takibini yapıyordu.

- Ondan bahset bana, onu anlat. Ömrünün geri kalanını... Şu an ki mutsuzluğunun müsebbibini... Aklını ondan alamayışını, kalbini ondan kopartamayışını anlat. Erbabı kalemsin, kağıda döktüğün ve kağıdı yaktığın cümlelerin muhatabını söyle. Uğruna geceleri döktüğün yaşları... Ağzından çıkan ahları, sesindeki hüznü, kursağındaki özlemleri... Saydırtma bana daha. Onu söyle. Kim olduğunu.

-Yok öyle biri. dedim. O böyle konuşunca ben zamandan ve mekanda uzaklaştığımı hissediyordum. Aklımı yitirdiğimi kalbimdeki ateşi söndürdüğümü zannediyordum. Bir ayyaşlık hali üzerime sirayet ediyordu.

Çayını hızlı hızlı yudumladı. Ayağa kalktı.

- Sen sussan da içinde saklı olanı biliyorum. Yıllar geçse de sen onu unutamayacaksın asla. Ve bu yüzden başkasını sevemeyeceksin. dedi.

Yüzünü dönüp bir iki adım attı. Koşup yapıştım paçasına.

-Yalvarırım kimsin? dedim. 'Adeta iç dökümümü yaptın. Beni bu kadar iyi tanıyan ama benim onu tanımadığım kim olabilir bu dünyada? Merak ediyorum kimliğini.'

Acı acı güldü bana.

- Sahi tanımadın mı? dedi.
- Hayır. dedim.
- Ben senin kaderinim. dedi ve gözden kaybolup gitti.

Masada iki bardak vardı. Biri elimdeydi bardakların diğeri ise masadaydı. Yaşadığım bu şeyin gerçek mi hayal mi olduğunu anlamak için masadaki bardağa baktım. Bardaktaki çay içilmişti ve bardak hâlâ sıcaktı.